Min värld

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

ERIK LINDORM

MIN VÃRLD

ALBERT · BONNIERS · FÕRLAG

ERIK LINDORM

MIN VÄRLD

MIN VÄRLD

av

ERIK LINDORM

==
STOCKHOLM * ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM. ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1918

MOT MEDELÅLDERN.

Dog jag när jag var tjugu år? Var är skimret, som ögon och bröstkorg fyllde? Var är nu det solsken, som dagen förgyllde och sprang som en eld över panna och hår? Snart är jag trettio år.

Här går jag som man bland välaktade män. Jag äter och lever och läser och röker. Det är väl dock något jag menar och söker. Jag går som på spaning med själen på spänn som väntade något jag än.

Jag kan icke leva som de, som makligt blott samla på år och meriter, ty inom mig ständigt det gnager och sliter,

Finns det då ingen som vill och kan se hur hungrigt min mun kan le?

Jag rädes för mörker och natt. Jag vill till mitt hem om kvällen ej vända. Jag vill i det längsta att något skall hända Kanhända, kanhända, kanhända att mitt liv blir frälst denna natt!

Ej längre jag återbegär lätta och glada och svindlande dagar. Ej över bortfladdrad ungdom jag klagar. Jag längtar allenast från det som nu är. Jag kan inte leva så här.

Jag önskar ej denna feta ro som andra män, som ha hem och ho. Så kan det väl ändå ej menat vara? Jag fordrar ej mycket, jag längtar bara till något att älska och tro.

Ett moln på flykt i det blå har väl med resan en mening ändå. En ört som spirar, en kvist som knoppas väl ändå på blomningens sommar hoppas Är jag väl sämre än markens strå?

EN YNGLING.

Din panna har en klar och ofördunklad välvning och blicken går som havet öppet blå, och munnen har den röda bittra skälvning som blott en nittonårig mun kan få. Du andlös går och flämtar efter ord, som kunna den nakna själen naknast sjunga fram. Ej vila eller fred du vill dig unna förrän din värld år fri från lögn och skam.

Än har din ynglingssjäl den friska hudlösheten, som för vart sting i smärta rycker till. Och du bär drömmarna för mänskligheten, som intet drömmer, intet tror och vill. Med släta, vita gossebröstet bart mot faran du störtar dig, du tumlar dig i den,

och blir du slagen ner av ovänsskaran med trotsig gråt du reser dig igen.

Jag älskar dig, du är som själv jag en gång varit. Jag ärar dig, min egen ungdoms bild. I ljusa år, som in i skuggan farit, jag varit lika djärv och vackert vild. Min ungdoms trots jag ser på dina kinder flamma min röst det är som smattrar och som slår. Din lidelse, din harm, den är densamma som brände mig när jag var nitton år.

Jag älskar dig. Jag ville avundsjukt dig vakta. Jag är din broder fast av äldre blod. Din äldre broder vill dig ömt betrakta och glädjas åt din ungdoms glada mod. Hos dig han det förlorade kan återfinna, kan se och röra, men ej återfå. Än kan det mörkrött i hans kinder brinna, men ej så rosigt och naivt som då.

FÄDERNEARV.

Jag vill sjunga in i ditt öra skönhetslidelsens heliga sång. Bakom din skugglösa barnapanna skola melodierna stanna. Ständigt, ständigt skall du dem höra när du blir vuxen en gång.

Som en lyssnare, som en seende i en värld som är döv och blind, skall du gå genom vardagens riken. Lycklig och leende höra musiken tona inom dig som böljor och vind.

Ej som de andra, ej som de andra människobarnen får du bli. Ej skall du blint och djurtungt träla. Allt vad du rör skall till skönt du besjäla. Lätt från din hand skall arbetet vandra, glad skall du vara och fri.

Se, din fader har varit det skönas slav, men dig skall han köpa fri. Ej som han skall du hejdas och tryckas av skapandets vånda, nej, du skall lyckas! Med ära och glans skall ditt huvud bekrönas ty i ditt öra jag sjungit det

skönas dolda och heliga melodi.

EN FÖRLORAD SON.

Hetsande, vilda natt med luft, som av drifter simmat. Smink och falska skratt och ögon som lystna glimmat. Dövad till sans och förnuft sjönk jag i kväljande rus till slut. Hur kom jag ut i svalkande gryningsluft?

Slagen, skamsen och rädd i skimmer och sus jag står. Törs ej gå hem till min bädd, dess vithet mig förebrår.

Fåglarnas vänliga hälsning och strålen ur molnens värld, som flödar av nåd och frälsning, känner jag icke mig värd.

Daggsvala gryningskåre dofta din renhet ner i mitt bröst! Stilla, bävande fågelröst, söv med din sång en dåre! Bedjande ville jag falla ner på gatans sten: morgon, ditt ljus må mig översvalla, att jag må avtvå min skam i dess sken!

FÅNGARNA.

Min själ kan i din ej flyta, jag kan icke bliva du. Jag kan ej spränga, ej bryta kroppens fånghus itu.

Mitt hjärta stormar, men faller åter bedövat till slut mot bröstets fängelsegaller och kan icke komma ut.

När sanslöst i famntagsflamman två älskande ta ett språng, de vilja brinna tillsamman en salighet evighetslång.

Fast innerligt sammanbrunna varann de dock aldrig nå. Blott skymta varann de kunna och känna sig saliga då.

Och därför så vill jag tacka att väg till din famn jag fann. Trött våra hjärtan knacka sam fångar till varann.

BUDBÄRERSKAN.

Ditt huvud är så heligt skönt att jag väl må tillbedja. Kring smal och blygtböjd nacke slår ditt lena, underbara hår en ljus och trofast kedja.

Och din gestalt mig mäktigt rör i grova arbetsdräkten. Du dotter av gudomlig börd, hur blev till jordens smuts du förd, till våra plågohäkten?

På våra pannor stå de brott, som här vi måste sona.

Men vad har du att göra här och varför trälar du, som bär en redan vunnen krona?

Du föddes för att säga oss: I ären gudars like! Du såg på mig i tiggarvrån ... Ur paltor steg en gudason att kämpa för sitt rike!

I GRÄSET.

Icke jäkta, icke grubbla, endast spegla med barnstor blick himlens blåa skimmerbubbla och varje slocknande ögonblick.

Icke längre hjärnan pina med brännande tankars lyckojakt endast låta dagen skina och böja sig för dess ljusa makt.

Kanske skall man icke tigga lyckan om gunst med bön eller knot? Kanske skall man bara ligga stilla på marken och taga emot?

SÅNG I UNGDOMEN.

Jag ringe gäst är bjuden med på jordens stora fest, som sorlar under solens gyllne krona. Jag vandra får omkring i vimlet några korta år, och från min mun skall några sånger tona.

På allt jag ser, med friska ögon emot allt jag ler och allt jag röra vill med ömma händer. Jag omvärvd står av luftens glans och ser hur solen går, och för min längtan hägra hav och länder.

En gäst jag är som blott en liten tid får stanna här. »Snart skall du resa,» hör jag döden viska. Jag vet, jag vet, det är min stora, glada hemlighet, och därför äro mina ögon friska.

VÄCKELSE.

Jag kan ej se hur människorna gå och låta dagarna mot döden rusa, hur liksom blinda tiggare de stå, fast ögonblicken lätt som svalor susa och dagarna som tunga örnar brusa högt över dem i stolt och festlig färd. Jag kan ej höra människorna tala om det som fyller deras lilla värld. Jag ville ruska dem ur denna dvala, jag ville tigga dem på knä, jag ville tala om stjärnorna, om själarna, om döden, om storheten i deras egna öden, om skönheten och högheten i allt, i jorden, solarna och människans gestalt.

EFTER LÅNGVARIG TORKA.

Man knogar och stretar i livet sig fram. Man grånar i årens och dagarnas damm. Man vissnar, och blicken blir slö och kort och allt är så glanslöst och stickande torrt.

Då plötsligt i kvalmet ett moln tar form, laddat med ångest och blixtar och storm. Man står där med ens i strömmande gråt. »Jag torkat och tvinat, o liv, förlåt.»

Det är som ett under, man vet icke hur du kom och du föll, förfriskande skur. Man står blott med droppande ögonfrans och glädes åt allt i sin nytvagna glans.

ISLOSSNING.

En fattig man kom en tidig vårsöndag till den stad där han upplevat sin ungdom. Han stannade framför det hus där han bodde det första året med sin hustru, nu grå och utsliten som han själv. Han kände då en underlig darrning invärtes och följande

genomströmmade hans själ:

Du gråa barack, du fattiga hyreskasern, som skänkte vår vilda och utstötta kärlek värn, jag får dig så outsägligt och sorgset kär, när nu efter år förbi dig min vandring bär.

Du smutsiga gata är vorden mig helig mark, ty här har min älskade vandrat, trofast och stark. Aldrig hon höjde en klagan, hur bistert det var, och lätt under tarvliga kappan mitt barn hon bar.

Jag var en yngling med grymhet och brus i mitt blod, pockande, tanklös och hård, men hon var tålig och god. Och aldrig har hon fått höra ett riktigt innerligt ord, fast sen år vi sovit tillsamman och ätit vid samma bord.

Nu ångar luften av sol och himlen blånar till vår, och tre trappor upp ett fönster, *vårt* fönster öppet står! Jag vänder mig skyggt mot rutan till en bullrande mangelbod Allt lossnar nu lent inom mig som en varm och vårlöst flod.

Goda ord som jag sväljt, ömhet jag kuvade ner, starka känslor jag ströp, jag kan icke hejda er mer. Nu vill jag skynda till dig, min famn är så full. Hustru, förlåt för barnens och minnenas skull!

Det går till en tid med tystnad, strävhet och hån, men sina famntag kommer ingen ifrån. Hustru, känner du ej där i stöket du går liksom en kyss mot ditt tunna och stripiga hår?

ADOPTION.

Jag kände knappast mer än ditt namn, som ändå helt kärt mig blev, då plötsligt du lade din sorg i min famn i ett sista, flämtande brev.

Innan du stillsamt gick härifrån din sorg du mig måste förtro, likt hemlösa modern, som lägger sin son på en främmande förstubro.

Som eget barn jag tar honom an, skall bli honom far och mor. Har själv en högt älskad son, som han skall få leka med som en bror.

EN DÖD ARBETARHUSTRU.

I.

Ej längre med tillbringaren du går, så rädd att spilla, och aldrig mer du frågar efter oxköttets pris, och aldrig mer din äkta man skall göra dig illa och rödbrusig törna mot dig vid vagga eller spis.

Och aldrig mer behöver du i husen gå och tvätta tills i hajande svindel du hjälplöst segnar ner, och du har icke längre någon barnkull att mätta och behöver icke gruva dig för hyran mer.

De minsta skreko till, när du sänktes ner i gropen. Så rasslade bland blommorna de trenne skovlar sand. Din man klev upp på graven och glodde, blek och snopen, och konvaljbuketten höll han med grov och ovan hand.

Och därhemma vid din leriga och fula förstadsgata går livet lika vanligt som om döden ej fanns. Blott samma

farstus fruar än ett par gånger prata om hur du blev hämtad en dag av ambulans.

II.

Men går du nu i himlens sal på guldgolv som skina — och ej behöva skuras — och har det lugnt och bra, du längtar ändå därifrån till jorden och de dina och plågar dig med grubbel om hur barnen kan det ha.

Visst är det skönt och härligt att i evigt solsken blunda, att riktigt sova ut ifrån barnskrik och gräl. Här är så ljust och luftigt, och man själv så annorlunda, och här blir man bemött som om man ägde en själ.

Men i den blanka friden ett bekymmer ändå bränner: Hur står det till därhemma, och vilken ser nu åt att icke Andrea ut om kvällarna ränner och att icke lille Torsten om fötterna blir våt?

Du vill ej sitta vacker och ung i himlasalen, från hemmet över gården du ville icke dö. Du ville gå i jordens rusk i gamla fula schalen och släpa hop till hyra och mat och stå i kö.

Du ville icke skiljas, ville vara hos de dina och styra och ställa med skurning och byk. Du längtar ifrån detta främmande och fina till gubben och ungarna, till fattigdom och stryk.

DEN STORE TROLLKARLEN.

De levande som jag har runt omkring, de säga mig just ingenting. Mig deras ögon äro inga gruvor. De sladdra mest om väderlek och snuvor.

Hur illa handskas de med livets lån! De gå och ruttna inifrån, de snaska efter ätbart tills i synen de bära smutsiga och snåla trynen.

Men döden han är alltid frisk och sträng. Han vädrar kvalmet ur vår säng. På släta drag en upphöjd mask han trycker, en pratsjuk mun i tankfull tystnad lycker.

Den levande jag knappast ser och hör, men bara döden honom rör han sätter mina sinnen starkt i svingning och själens klockor hålla minnesringning.

Därför, o pladdrare, jag har fördrag med dig vid tanken, att en dag din sega svada evigt är förrunnen och döden skall dig torka ren om munnen.

MODERSMJÖLKEN.

Han sade:

När mor min mig fött fick jag dricka tröst två veckor vid hennes bröst. Sen måste hon vandra, skuggögd och vit, ut till arbetets dagliga slit. Hon grät när hon sista gången gav mig brösten, som fulla sprängde. Och när hon till sängs mig gråtande lagt hon gick till bordet — det har hon mig sagt — och kramade vårtorna över en kopp dit mjölken rann i ett strilande dropp tills brösten slaka hängde.

Det var mitt blod, det var min kraft, det var den näring, jag skulle ha haft i strömmar av styrka genom min kropp som droppade ner i en kaffekopp!

Min moders mjölk, jag hör, jag hör i sömnlösa nätter ditt dropp! Droppar av liv, droppar av blod, droppar av hälsa och levnadsmod! Min moders mjölk, jag hör, jag hör i vakandets ångest ditt dropp!

Då lyfter jag mager och kraftlös arm, och då blir min kind så blodmörk och varm och ögonen gnistra vilt. Jag skriker den ed, jag tusenfalt svor, att hämnas på allt, som stulit min mor, och en människas liv förspillt.

DEN ÄKTA DÖDEN.

Ja, även mig, har du försökt att blända från scenen eller biografens lakan, du hjälte med den tragiskt höjda hakan och själ och vador intill bristning spända.

Du sjunker hop i dödsarbeteskrampen och slungar kring dig slipade repliker. I lämpliga belysningar från rampen med skolad röst din smärta ut du skriker.

Då ser jag för mitt öga gatuscenen: en fyrtioårig kvinna, redan gumma, som plötsligt kände döden vika benen och kasta henne mot en avloppstrumma.

Hon visste det var galet, och hon hörde polisens röst och andades med möda. Det allra värsta var att hon förstörde sin rara, dyrt betalda middagsföda.

I smuts och trängsel tyst hon uppgav anden och blodet sköljde över gråa schalen och över kassen, som hon höll i handen, och stänkte ner den köpta strömmingsvalen.

I livet dö vi utan stora gesten och all den höga, himlande tragiken. Vi stupa klumpigt tungt som åkarhästen och hindra med vårt dödsfall blott trafiken.

MOR OCH SON.

I yrseln jag hörde dig klagande tigga att jag bredvid dig skulle ligga. Känner du ej igen mig, mor? Har du glömt att jag blivit stor?

Är jag alltjämt för dig den lilla, som vid din bröstvårta lät sig stilla, som drack under hårda bett av din kropp, ett biflöde till ditt blodomlopp?

Sedan kommo de första stegen. Jag gled ur ditt knä och blev min egen. Nu står jag vid sängen som stora karln och hör hur du yrar om ditt barn.

Fast skäggstubbig kind jag lagt mot din panna vilja ej dina läppar stanna. De bedja, de ropa mitt gossenamn och armarna öppna sig lamt till famn.

Jag gör mig så liten och kryper intill dig. Jag kelande viskar allt gott som jag vill dig. Men, mamma, ligger jag ej för tungt? Till svar du andas blott tryggt och lugnt.

HON KOMMER ÄNDÅ.

Om förströdd du undanviker när din gamla mor du ser, efter dig hon icke skriker, sänker blott sitt huvud ner.

Var det gjort för dumma grannar var det dock förgäves gjort, ty en dag hon ändå stannar stilla utanför din port.

För att icke du skall bråka har hon prytt sig riktigt fin, hyrt sig silvervagn att åka under stjärnströdd baldakin.

Hennes tystnad bittert rör dig, och du hör i klockans dån: »Bliv ej ond för att jag stör dig sista gången, käre son!»

FÖR SENT.

Allt som är vänligt ment kommer för sent, målas med guld på kransars band, lägges som blomma i kallnad hand. Men huggen och stygnen under de gråa vardagsdygnen, de träffade djupt i det levande hull, som nu skall bli mull.

Vi smussla vår ömhet och ånger in i det öra, som ej kan höra, men hörde vårt hat så många gånger.

Med godhet vi le mot ögon som längre ej se. Och först intill slocknade pannor böja vi oss utan bannor.

Måste det vara så, vassa blickar och tänder mot bröder och systrar som kring oss gå med levande ögon och varma händer? Varför skall vårt väsens musik lösas och strömma rent först när det är för sent, brusa som tårar blott över bårar, bränna som kyssar blott stelnade lik?

MODERSMINNET.

Jag också har en moder haft, en enkel kvinna, glad och god. När hennes tunga mist sin kraft hon gurglade mitt namn i blod.

Jag kom väl ej så ofta förr när själv hon öppnade sin dörr och mot min axel glädjegrät och kyssande mitt slarv förlät.

Men sen hon flyttat utom tulln och icke längre ser och hör, jag ofta klappar tyst på mulln, så barnsligt, hemlöst utanför.

Du, mor, som en gång burit mig i själ och tankar, kropp och blod med långt och gladlynt tålamod, nu är det jag som går med dig!

Du kunde kläda mig i kött, men jag kan ej ge dig gestalt. Nu följer du mig överallt, men du skall dö när jag har dött.

TRÄDET PÅ SKÄRGÅRDSGATAN.

Det kämpat sig upp mellan gatans stenar i skuggan av mörka och halvblinda hus. Det sträcker magra och utsvultna grenar mot rymdstrimmans höga och avlägsna ljus.

Knuffar och skråmor får trädet tåla, och det får skåda all nattens skam. Under dess krona sjåarna skråla och skrubba ihjäl sina löss mot dess stam.

Genom dess kvistverk sveper och strömmar ölsyltans stinkande andedräkt. Det står med lyftade grenar i drömmar att fånga ett ljusstänk, en fågel, en fläkt.

FILOSOFEN I KUNGSTRÄDGÅRDEN.

I dammgrön vinterrock med sammetskragen i nacken vankar han i solens gass, med stelt förakt i de barkbruna dragen och hakan av sin skäggstubb hånfullt vass.

En smutsig pipa mot hans kindben ryker och händerna han knutit på sin rygg. Ur mörkret under bucklig slokhatt stryker hans frusna blick, förbittrad, hård och skygg.

Kring honom sommardagen muntert gnolar en ljus och varm och jordisk melodi. I genomskinliga och vita kjolar små flickor gunga honom lätt förbi.

Kring Jakobs kyrka läckra gräddmoln fragga på lustfärd in i rymdens blåa land, och Kungsträdgårdens lindar lata vagga solsprängda skuggnät över markens sand.

Svettröda herrar kanta Blanchverandan och dricka wiskygrogg ur höga glas. En tidningspojke tappar nästan andan vid sina vrål om krig och järnvägsras.

Men han går lugn och smuttar på sin snugga, och ingenting hans tänkardvala stör. Han vankar under trädens glesa skugga med stela ögon. Han är utanför.

ÖSTERLÅNGGATAN.

Här luktar tjära, sågspån och läder, kryddsill, järnskrot och gamla kläder. Segelmakarnas flaggor hänga mellan husen, som bågna och kränga. En vilsen solglimt har svagt förgyllt hotell »Kirunas» rostiga skylt.

Under en urblekt brödbodkringla några fulla hamnbusar dingla med ölbuteljer i vilda skägg. En visslande springpojke står och tyder en rad av bilder och namn som pryder en smutsgul och sprucken gavelvägg.

Det är på klassisk mark jag träder. Här slogos och knivhöggos våra fäder, här har det skvalat brännvin och blod. Mowitz i hörnet där näsblodig stod, torkad av Fredman, bägge fulla, och ljuvt i portprånget där lyste Ulla.

Hårt har det smällt i portarnas klappar, tätt har det ringts på hotellens knappar av stormiga sjömän från India land. Hit med en unge, en saftig och mullig, blåögd, brännhet och rosenhullig under en ampels trånsjuka brand!

Kloakerna harkla och hosta och mumla, skuggor med stångpisk ur gränderna tumla, och de lutande, ryggbrutna hus andas mot vandraren ut sina unkna dofter, som minna om bottensjunkna öden, födda i råhet och rus.

Men den vårstolta solen brinner högt däruppe, fast den ej hinner ner till detta tunga och grå. I en grändmynning Saltsjön glimmar och en glänsande fiskmås simmar genom en vårrymd, befriat blå.

DANS PÅ MOSEBACKE.

(1913.)

Kvällen står vit över Djurgårdslandet, och i det glansgröna vattenbandet gungar en färja sitt gula ljus. Måsarna dyka i båtarnas rökar, och den nedgångna solen spökar blekt bakom Kungsholmens svartnade hus.

På Mosebacke, i träpaviljongen, höres den hasande, glidande gången av en one-step, på vällust rik. Grabbarnas rundskurna nackluggar slänga flickornas plymer löddriga svänga i takt med en dunkig och hes musik.

Hetsigt och smäktande bakåtböjda tätthopslingrade paren fröjda, stegande runt på dansdruckna ben. I morgon bitti ju blåser fabriken, skönare är Mosebackemusiken: »Putte, du är min ögonsten . . .»

Jag står och betraktar vimlet från trappan och tycker att hon i randiga kappan är vackrast bland alla i dansens flykt. Väl har hennes lugg en slamsig vildhet, men munnen har kvar sin smultronmildhet och höfterna bukta sig sjuttonårsskyggt.

En lustbåt på infärd väsnas och stimmar, aktersalongens glugglinje glimmar och häller i mörkskummigt vatten sitt sken. En vind bär mig saltluft i svala klunkar; fiolerna raspa, pianot dunkar: »Putte, du är min ögonsten . . .»

FÖRSVAR FÖR STREBERN.

Högt vittnar kindens färg och blickens feber, min käre Johansson, att du är streber.

Du gnor och ligger i av tusan hakar, för dina ideal knappt sömn du smakar.

Du reser riket runt och folket väcker och alla onda makter du förskräcker.

Bekänn, o Johansson, du gör det mycket för att få in ditt namn i tidningstrycket!

Betänker du då ej att tiden jagar och slukar namn och rykten alla dagar?

Att dessa sekel som på sekel följa skall namnet Johansson en gång bortskölja?

I bästa fall — säg svalkas dig ej bloden? — ditt namn skall dö uti isperioden.

Ja, sen så är det slut med ryktbarheten, sen vidtar stjärnlöst svarta evigheten.

Då om din bragd uti det kommunala skall ingen mer i tiders tider tala.

*

Fast kort är äran och fast flyktigt livet, du hissnar ej inför det perspektivet.

Jag är så glad att ej din ärelystnad blir släckt därav och dömmer dig till tystnad.

Jag känner en som lystet sträckte gapet mot högre ting än stadsfullmäktigskapet.

Men den som ville solar åt sig roffa nu ligger vingsvedd på sin utdragssoffa.

Fast tämligt fri från ärelystnadsfebern, han ropar ändå ljudligt: »Leve strebern!»

Ty utan dem som yvas i det lilla vår värld dock skulle stå betänkligt stilla.

Hell därför er, som slita, knoga, sträva för att ert lilla namn en stund må leva!

EFTER UNGDOMSRUSET.

Man är ung, man är tjugu år med röda idéer och kinder. Man har långt och upproriskt hår och en tunga, som ingenting binder. Man klingar i glaset och håller ett tal vid det stora samhällsbordet. Man ställer till en vacker skandal med att säga det rätta ordet.

Med sanningens grövsta kanoner man kör. Man talar om dem som gå utanför i vintermörkret och svälta,

mens själv man sitter i blommor och ljus och lyssnar till vinets och sidenets sus och låter sin middag smälta. Man skådar omkring sig med uppkäftig min och sturskt och klangfullt en stämma ekar: »Hur kan ni sitta och dricka vin och frossa i feta stekar vid fattiga människors hungerskrin?»

Ett harmens sorl gör på talet slut, av villiga armar bärs man ut och läggs i en avlägsen vrå av huset att sova av sig ruset.

Med hamrande huvud och ökentorr hals man vaknar som mogen man. Om ungdomsskandalen man rakt ej kan påminna sig något alls.

Man frågar en vän, som vid sängen står »Vad pratade jag för smörja i går, blamerade jag mig illa?»

Så går man och låter klippa sitt hår och intar sin plats vid bordet stilla.

INNEHÅLL.

Mot medelåldern

5

En yngling

8

Fädernearv

10

En förlorad son

12

Fångarna

14

Budbärerskan

16

I gräset

18

Sång i ungdomen

20

Väckelse

22

Efter långvarig torka

23

Islossning

25

Adoption

27

En död arbetarhustru

29

Den store trollkarlen

33

Modersmjölken

35

Den äkta döden

37

Mor och son

39

Hon kommer ändå

41

För sent

43

Modersminnet

45

Trädet på Skärgårdsgatan

47

Filosofen i Kungsträdgården

49

Österlånggatan

51

Dans på Mosebacke

54

Försvar för strebern

56

Efter ungdomsruset

59

RAGNAR JOSEPHSON: *Judiska dikter*. 2: 75.

GÖSTA LANGENFELT: *Interregnum*. 2 kr.

BERTIL MALMBERG: *Atlantis*. 2: 75.

ARVID MÖRNE: *Sommarnatten*. 3: 50.

— *Offer och segrar*. 3 kr.

TURE NERMAN: *Fruntimmer*. 2: 75.

STEN SELANDER: *Vers och visor*. 2: 50.

SIGFRID SIWERTZ: *Lördagskvällar*. 5: 50; inb. 7: 50.

GUSTAF ULLMAN: *Ur livets vis*or. 2: 25.

EMIL ZILLIACUS: *Offereld*. 2 kr.

ANDERS ÖSTERLING: *Fränder och främlingar*.
Lyriska öfversättningar. I. 1: 50. II. 1: 75.

— *Idyllernas bok*. 5: 50; inb. 7: 50.

— *Sånger i krig*. 1 kr.